

kunde det ærede Medlem sige: Ja, den gjorde vi ogsaa vort Bedste for at forhindre; men det lykkes heller ikke. Men alle de andre Love have vi lykkelig faaet forhindrede, begravede i Udvalg eller forfaste. Et af de største Kunststykker, kunde han have tilføjet, gjorde vi med den forsvigt lille og ubetydelige Lov om offentlige Beskjendtgjørelser, som Folkethinget det foregaaende Aar selv havde lavet og faaet, som det vilde have den, og da saa det næste Aar Regjeringen kom frem med den saa godt som ordlydende — paa et eneste Punkt nær — med det, Folkethinget havde vedtaget, saa lavede vi denne Lov saa totalt om, at den blev aldeles umulig og ubrugelig for Regjeringen. Nei, det er en uhyre Overdrivelse, naar man paastaar, at intet Hensyn tages til Folkethinget. Ethvert Punkt bærer Spor af det store Hensyn, der tages til det. Have vi ikke set i flere Aar, hvorledes man ved Finantslovens Behandling har taget det fuldeste Hensyn til Folkethinget? Er der gjort noget Forsøg f. Ex. i sidste Samling, hvor stor Fristelse der end var, til ved Landstingets Hjælp at gjøre nogen Forandring i den Form, Folkethinget havde givet Finantsloven? Er det ikke et Hensyn, der er taget til Folkethinget? Og nu alle de Love, der ere fremkomne fra Regjeringen, i Følge Opfordring fra dette Thing; ligger der ikke deri, at der er taget Hensyn til Folkethinget? Er ikke Lehnsløven, er ikke den af Regjeringen fremlagte Præstelønningslov, Præstevalgloven, Skoleloven, Soldloven og den kommunale Skattelov foruden andre, jeg kunde nævne, et Hensyn til Folkethinget? Men naturligvis, det er jo en let Sag, naar saadanne Love komme frem, at gjøre et høiere Bud i folkelig Retning og, naar Regjeringen saa gaar ind paa dette Bud; at gjøre et endnu høiere og derved gjøre det umuligt for Regjeringen at følge med og saa at sige: Der tages intet Hensyn til Folkethinget. Det er den Vej, man gaar. Men selv om man paa disse Punkter mente, at der ikke var taget saa stort et Hensyn til Folkethinget, som man mener, der burde være taget, er der saa en retfærdiggjørende Grund for dette uhorste Skridt. Er det en retfærdiggjørende Grund, at man maa vente maaske i nogle Aar for at faae nogle Reformers gang i den Skikkelse, hvori man vil have dem? Derom kan der vel ikke være Spørgsmaal. Men saa kommer fra andre Medlemmers Side den Begyndelse: Nei, vi ville noget helt Andet, noget meget Større; vi ville tvinge det parlamentariske System igjennem. Ogsaa her befinder man sig imidlertid i en vis Uklarhed, thi det er saa vanskeligt at faae en rigtig Forklaring af de Herrer om Meningen med dette parlamentariske System. Det synes, som om man er bleven lidt bange for den skræppe Maade, hvorpaa man stillede det op i forrige Samling, og som om man derfor vilde overglatte den. Men jeg tror dog,

at man med det parlamentariske System. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har sagt os, at Meningen er den, at Ministeriet, at Regjeringen skal befinde sig i Overensstemmelse med dette Things Flertal. Naar jeg imidlertid har fremstillet Sagen saaledes, som jeg uregnetlig gjorde forleden, fordi det var min bestemte Overbevisning, at jeg derved traf de Herrer's Mening, at dette betyder, at Regjeringen skulde udelukkende rette sig efter Flertallet i dette Thing, saa komne de Herrer og sige: Nei, det have vi aldrig sagt, vi have ikke sagt „udelukkende efter Folkethinget“, vi have sagt, at Regjeringen skulde rette sig efter Folkethingets Flertal, men derfor behøver den jo aldeles ikke at komme i Strid med det andet Thing eller komme i Strid med Kongemagten. Man veed virkelig ikke, om man skal betragte det som Alvor eller som en spøgfuld Bending; thi man behøver jo ikke at tænke Tanken langt igjennem for at støde paa det Spørgsmaal: Ja, det er nu saa meget godt, men hvis nu Forholdet stiller sig saaledes, at det andet Thing er i Overensstemmelse med dette Thing, er i Strid med det, mener, at dette Thing gaar frem paa en altfor voldsom og fremfusende Maade, eller at dette Thing mener, at det andet Thing optræder paa en altfor reaktionær Maade, hvad saa? Hvad skal saa være det Bestemmende? Derpaa maa man dog have et Svar, og dette Svar fik vi ogsaa fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg); thi han sagde os igaar, at, naar Forholdet var saaledes, vilde nok den gjennem Folkethinget udtalte Folkevillie i Forening med Ministeriet kunne bryde Landstingets Modstand. Det er tilstrækkeligt til at kaste Lys, et skarpt og blændende Lys over de Herrer's sande Mening. Man fremsætter altsaa som givet, at Ministeriet skal være i Overensstemmelse med Folkethinget, og at Landstinget skal søge sig for Ministeriet og Folkethinget. At der nu i Grundloven faaes enhver Hjemmel for denne Paastand; hvorved Landstinget sættes som noget Underordnet overfor Folkethinget, og hvorved Kongemagten bliver Folkethingets Forvalter eller Skriver, tror jeg, er klart for Enhver. Jeg behøver ikke at gaa nærmere ind derpaa; thi der er Ingen, der har paavist os, hvor der i Grundloven er Hjemmel derfor. Jeg regner nemlig ikke for noget af Betydning de meget matte og svage Antydninger, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) kom med igaar, naar han hentydede til, at Folkethingets Ret til at behandle Finantsloven først, maatte give det overveiende Indflydelse paa Statshusholdningen og Finantslovens Antagelse. Ganske vist, det have vi aldrig negtet, men derfra til det at paastaa, at Folkethinget skal være det Ledende og Bestemmende for Regjeringens og Lovgivningens hele Gang, er der et stort Skridt. Og naar det ærede Medlem dernæst fremhævede, at Folkethinget har Anklage-